

Hoe Scouting begon in Venezuela

Ramón Ocando Pérez

In de Caribische Zee, voor de kust van Venezuela, ligt het eiland Aruba. Het eiland is vrij rotsachtig en er is zo goed als geen landbouw. Levensmiddelen en vooral verse groente en fruit moeten dus worden ingevoerd en kwamen in het verleden maar ook nu nog hoofdzakelijk uit Venezuela. Dagelijks worden met soms betrekkelijk kleine bootjes groente, fruit en vis door Venezolanen naar het eiland gebracht.

Staat men op de zuidwest kust van het eiland dan ziet men aan de horizon het gebergte van Venezuela. De afstand is dus niet zo groot maar de overtocht kan wel riskant zijn. De vader van de veertienjarige Ramón Ocando Pérez uit Maracaibo nam in 1912 op de reis naar Aruba zijn zoon mee. Tijdens het verblijf in Oranjestad ontmoette hij Martijn. Ze raakten in gesprek en

Martijn (zijn familienaam is niet bewaard gebleven) vertelde dat hij padvinder was en legde uit wat Scouting was en deed. Ramón kwam onder de indruk van wat Martijn hem vertelde en keerde naar Maracaibo terug vast besloten ook padvinder te worden. Het toeval wilde dat hij kort daarop een Colombiaanse jongen ontmoette die ook al padvinder bleek te zijn. Diens vader was een Colombiaanse diplomaat in de Verenigde Staten. De jongen gaf Ramón een boek. Sommigen zeggen dat het BSA HANDBOOK was, anderen dat het B-P's SCOUTING FOR BOYS was.

Ramón maakte wat vrienden enthousiast en in 1913 vormden zij een patrouille en begonnen zij een club die zij CLUB DE BOY SCOUTS DE MARACAIBO noemden. Een lang leven was de club echter niet beschoren. Een jaar later vertrok Ramón naar de Verenigde Staten om daar te studeren. Na zijn vertrek kwam de klad in de club en hield deze na korte tijd op te bestaan. In de geschiedenis van het Venezolaanse Scouting staat hij genoteerd als de VOORLOPER.

In 1917 ontmoette Francisco McGregor, één van Ramóns vrienden, Walter Raleigh Douglass. Deze Engelsman en leraar gaf Engelse les in Maracaibo. Francisco verzocht hem SCOUTING FOR BOYS in het Spaans te vertalen. Naarmate Douglass met dit omvangrijke werk vorderde raakte hij meer en meer onder de indruk van Baden-Powells ideeën en besloot hij het gelezene in de praktijk te brengen.

In februari richtte hij een troep op en nam de leiding op zich. Spoedig had hij een paar patrouilles bij elkaar en begon hij met het trainen van de jongens. Als officiële oprichtingsdatum wordt echter aangehouden 27 mei, 1917 toen de troep voor het eerst op hike ging. Het werd zelfs een behoorlijk grote troep en men noemde zich CUERPO DE BOY SCOUTS DE MARACAIBO of ook wel BRIGADA DE BOY SCOUTS DE MARACAIBO. Einde 1917 kwam ook Ramón terug en werd patrouilleleider. Inmiddels had Mr Douglass ook een aantal invloedrijke personen om zich verzameld en zij vormden een Comité Ejecutivo. In 1918 schreef Douglass het eerste Venezolaanse handboek en verzorgde hij tevens de uitgave van het eerste Scouting blad.

In 1919 kwam Mr Douglass in politieke moeilijkheden en werd hij genoodzaakt Venezuela te verlaten. Hij vestigde hij zich in New York en is nooit teruggekeerd. Men beschouwt hem echter nog altijd als de Founder van de Venezolaanse Beweging.

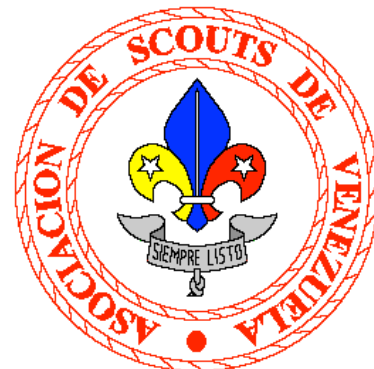
Het CUERPO DE BOY SCOUTS DE MARACAIBO bleef ook na zijn vertrek bestaan hoewel zijn inspirerende leiding en activiteiten werden gemist en het ledental terugliep.

In 1932 werd het CUERPO gereorganiseerd door José Nicolás Napoles en Miguel Angel Leal Bracho, die al jaren Scouts waren. De naam werd gewijzigd in ASOCIACIÓN DE BOY SCOUTS MARACAIBO. Kennelijk was Scouting tot nu toe beperkt gebleven tot Maracaibo. De nieuwe leiding besloot hierin verandering te brengen. In 1933 werden vier Scouts naar Caracas, de hoofdstad, gezonden om daar Scouting te introduceren. Dankzij de medewerking van de pers werden leden geworven spoedig kon de ASOCIACIÓN DE BOY SCOUTS DE CARACAS worden opgericht.

Had Scouting dus een tamelijk regionaal karakter in 1934 verenigde men zich in de FEDERACIÓN DE BOY SCOUTS DE VENEZUELA. De Nationale Scouting Organisatie was een feit. In dat jaar trokken Scouts door het gehele land om Scouting te propageren. De trip werd gepromoot door Eleazar López Contreras, niet alleen de toenmalige President van het land. Als eerste, tevens laatste President trad hij ook op als Chief Scout en hij beschouwde dat niet als een erebaantje doch nam actief deel.

De NSO werd in 1936 erkend en geregistreerd door de Wereldorganisatie en kon men voor het eerst deelnemen aan een door de Wereld Beweging georganiseerd evenement, nl de 5e Wereldjamboree in Vogelzang, Nederland.

In de vijftiger jaren wijzigde men de naam van de vereniging in ASOCIACIÓN DE BOY SCOUTS DE VENEZUELA.

Reeds in 1935 ondernamen een paar meisjes, zusters van de Scouts, een poging tot oprichting van een Guiding-groep. Er ontstonden er meer en er werd een Vereniging opgericht. Men zocht echter geen toegang en/of erkenning van WAGGGS. Dit is mogelijk één van de redenen waarom de Vereniging in 1946 ophield te bestaan. Er is weinig over bekend. Volgens het Wereldbureau WAGGGS werd Guiding, na vele succesloze pogingen, pas in 1957 geïntroduceerd, toen een Braziliaans leidster - Carmen Simoes de Pfister, die in 2004 nog in

Brazilië leeft - een Kabouterkring oprichtte in Carácas. Daarop werd op 26 juni 1958 een comité ter bevordering van Guiding opgericht. Waarop er in diverse delen van het land diverse Padvindsters groepen ontstonden. In 1959 en werd de ASOCIACIÓN

DE MUCHASCHAS GUIAS DE VENEZUELA opgericht. De naam werd later gewijzigd in ASOCIACIÓN DE GUIAS SCOUTS DE VENEZUELA. Men hanteerde een strikte vertaling van de spelregels van de Britse Girl Guides Association. In 1960 werd men als Associate Member tot WAGGGS toegelaten en in 1966 als Full Member. Echter, sedert de negentiger jaren zijn er ook meisjes groepen die onderdeel zijn van de ASOCIACIÓN DE BOY SCOUTS DE VENEZUELA

© Piet J. Kroonenberg, Amsterdam, niet gedateerd.